

zijn plannen. Het leven had hij lief, hij dronk het met volle teugen; verzamelde nog; talrijk waren zijn gegevens. Het begon rijker en overvloediger te worden in hem. De krabbels en schetsen van het Parijsche leven en landschap waren rijk aan motieven om op voort te gaan....

Het is hard dat dit leven en deze werkzaamheid in den opgang naar verwezenlijking zijn gebroken. Hij heeft de vaak versnelde maatgang van hen die vroeg zullen sterven niet gekend; hij ging een langzamer gang; hij bouwde als een die een lang leven moest leven om zich te verwezenlijken in zijn werk.

De zekerheid van zijn begaafdheid lag niet in schittering, niet in habiel vertoon van nagebootste manieren. Daarom viel zijn werk te midden van anderen nooit op omdat het zoo knap geleeek. Hij behoorde tot die weinigen onder de moderne jongeren, die van nature werden afgehouden van blufferige excessieve maniertjes en effecten, waarin zij elkander moeten overtroeven om opgemerkt te worden. De zekerheid van zijn begaafdheid was in zijn zuiver streven naar essentie, waardoor hij de moeilijkheden liever aanvaardde dan uit den weg ging. Had hij zich met minder tevreden gesteld, dan had hij ongetwijfeld als illustrator vroege successen kunnen innen.

Maar Hans van Mastenbroek, nooit „handig” in zijn werk, was evenmin „handig” in het leven. Hij ging stil en zwijgend zijn weg, moeilijk zich gevend en moeilijk zich openend voor anderen. Hij had een hooge, gesloten natuur, een markant en vast gericht karakter. Zijn aanwezigheid, het zij van hem, was essentieel, vervuld, voltooid, al was hij in zijn werk halverwege.

Mogen deze enkele woorden getuigen van de genegenheid en de schoone verwachting die zijn kortstondig verblijf verwekten in den kleinen kring die hem in zijn strijdend kunstenaarschap nabij stond. Ondoorgroendelijk lijkt dit te vroege einde.

A. M. HAMMACHER

BEELDHOUWERK VAN WILMER HOFFMAN IN DEN KUNSTHANDEL SANTEE LANDWEER, AMSTERDAM

Omringd door het forsche, vitale werk der Poolsche schilderes Het Kwiatkowska, dat wij hier in een volgende kroniek hopen te bespreken, stonden in den kunsthandel Santee Landweer enkele fijne, verstilde plastieken van den Amerikaanschen beeldhouwer Wilmer Hoffman. Dit contrast — met zorg gekozen — kwam beider arbeid ten goede. Het dynamisch element bij Kwiatkowska deed de statische rust in de kleine plastieken van Hoffman des te beter uitkomen, evenals kort geleden de stille sereniteit van Csaky's beeldhouwwerk in een anderen Amsterdamschen kunsthandel (Huinck en Scherjon) wonderbaar opbloede tusschen de bewogenheden van Radda's doeken.

Hoffman, deze sinds jaren in Parijs werkende Amerikaan, toont zich in

zijn werk wars van uiterlijkheid en praalzucht. Bij hem is alles ingetogenheid en rust, een geneigdheid om den vorm de spiegel te doen zijn van innerlijk leven. Modernistische preoccupaties zal men bij hem niet vinden; zonder zijn werk tot het realisme te rekenen, kan men zeggen, dat het verantwoording doet van de realiteit, maar van de psychische realiteit bovenal. Van de vele portretbustes van Hoffman zijn hier enkele aanwezig en daarvan is wel de schoonste die van een Hindoe-vrouw, een prachtig gepatineerd brons. Meer dan een portret is het een personificatie van oosterse rust en zelf-inkeer. Plastisch beheerscht Hoffman zoo'n kop volkomen; elk vlak leeft, elke contour is een levende spanning.

Merkwaardig zijn enkele bronsjes van dieren. Zij doen even denken aan overeenkomstig werk van Zijl en hebben ook die markante levendigheid, dat in een moment geziene, dat ten slotte door samenvatting toch het moment overwint.

Werk als dit van Hoffman is te weinig sensationeel om den blik van de massa te vangen. In een „salon de sculpture" zullen velen het voorbijgaan. Heeft het echter tot iemand gesproken met de stille stem van het doozielde, dan zal hij het niet meer vergeten, en dit te minder, omdat het zoo vrij is van de groote invloeden, die in Parijs op beeldende kunstenaars kunnen werken. Hoe weinig schilders, uit andere landen in Parijs gekomen hebben zich vrij kunnen houden van invloeden van Vlaminck, Utrillo, Derain, Picasso, Dufy of Lhote, hoe weinig beeldhouwers bleven daar zichzelf te midden van overheerschende figuren als Rodin, Despiau, Bourdelle of Maillol? En al weten wij nu nog niet, tot welke hoogte Wilmer Hoffman het zal brengen, één ding staat alvast op zijn credit, dat hij volkomen zichzelf bleef, met iets fijns-aristocratisch in het karakter van zijn werk, waardoor het zich verheft boven veel, dat, sensationeeler of gedurfder van voordracht, den tand des tijds misschien niet zal doorstaan.

J. S.

